

NESTYDATÁ POHÁDKA POPRVÉ

Statečný Marek

Marek se narodil v kovárně, kde pracoval jeho táta a před ním i děda. Rozumělo se samo sebou, že i z Marka se stane kovář. Ten proti tomu nic neměl, už jako malý rád vysedával v kovárně a byl šťastím bez sebe, když mohl s něčím pomoci. Stal se tedy z něho nejen výborný řemeslník, ale i chlap jako hora se svaly stejně pevnými, jako bylo železo, které nutil s pomocí kovářské výhně k poslušnosti.

Jelikož v kovárně měl stále ještě hlavní slovo táta, který byl v nejlepších chlapských letech, napadlo Marka, že by mohl jít do světa na zkušenou, než bude táta jeho pomoc potřebovat a předá mu řemeslo.

Jelikož to tehdy tak dělala většina chlapců, rodiče nic nenamítali, máma mu napekla na cestu buchty, táta mu ukoval železnou hůl, to pro případ, že by ho někdo otravoval a Marek se ho potřeboval zbavit.

Takhle dobře vybavený do světa Marek zvesela vyrazil. Těšil se, protože svět ho neskutečně lákal, už o něm slyšel tolik neuvěřitelných historek, že si některé z nich chtěl ověřit a jiné chtěl prožít na vlastní kůži. Ale především si chtěl užít svobodu, chtěl si užít jiných krajů a také jiných holek, než byly ty od nich z vesnice. Marek byl nejen vyhlášený svalovec, ale také vyhlášený dobyvatel dívčích srdcí, jenomže u nich v malé vsi skoro žádný výběr nebyl. Kromě toho si všechny holky myslely, že po jednom milování někde ve stodole hned bude svatba, a když se k ničemu neměl, urazily se a podruhé mu nedaly. Ale na svatbu Marek ještě nepomýšlel, navíc mu něco říkalo, že jeho nevěsta se u nich ve vsi nenarodila.

První noc přenocoval ve mlýně, kde mu poskytli nocleh za pomoc při mletí zrní, na které jeho majitel velmi spěchal. Markovi šla práce od ruky, a protože ve mlýně pracoval stejně zdatný mládek, byla práce hotová neuvěřitelně rychle. Mlynář je pochválil a mlynářka jim uvařila opravdu dobrou večeři. Králíka kvůli nim upekla, a to už bylo co říct. I mlynář se tomu divil a ještě víc ho překvapilo, když mu jeho choť přinesla džbánek vína, ač jindy měla spoustu řečí kvůli mnohem menšímu množství alkoholu. Žádný div, že po takové dávce mlynář usnul jako špalek, ani si nevšiml, že ho mládek s Markem přenesli od kuchyňského stolu do postele.

Mlynářka mezitím připravila Markovi lůžko v komoře, kde obyčejně skladovali zrní k mletí, a jemu to velmi vyhovovalo, krásně to tam totiž vonělo. Byl příjemně unavený, dobře najedený a peřiny voněly levandulí. Vykoupal se tedy v mlýnském náhonu a zavrtal

se do peřin. Ale sotva si je stačil trochu zahřát, zavrzaly dveře jeho komůrky.

„Je tady chladno, jdu ti pomoci se zahřátím peřin,“ ozval se ženský hlas a Marek moc dobře věděl, že patří mlynářce, ostatně ve mlýně ani žádná jiná ženská nebyla. Už při práci po něm pokukovala, a když si svlékl košili, vypadla jí vařečka, kterou zrovna míchala polévku, z ruky.

Mlynářka se nezdržovala žádnými zbytečnými řečmi, přetáhla si přes hlavu noční košili a jelikož kromě ní nic jiného na sobě neměla, rychle vklouzla k Markovi pod peřinu a přitiskla k němu svoje nedočkavé tělo. Marek byl slušně vychován a věděl, že největší urážkou by bylo, kdyby svoji hostitelku odmítl, ale to on ani udělat nechtěl. Nevypadala špatně, byla dobře rostlá, vymydlená, dobře ho nakrmila, byla k němu slušná... a tak se nenechal dvakrát přemlouvat. Jelikož na sobě nic neměl, protože pyžamo si na cestu nepřibalil, hned si pod sebe pohlednou mlynářku položil, a protože jeho tělo bylo v takových případech okamžitě v pohotovosti, udělal to, kvůli čemu mlynářka přišla. Ta měla co dělat, aby nevykřikla nadšením, když si uvědomila, že Marek má nejen krásné velké svaly, ale že je velký i v jiné části těla. Chvěla se mu v náručí a opakovaně ho na sebe strhávala, a on ani jednou nezklamal její očekávání. Ostatně, už jsme řekli, že byl dobře vychovaný.

Marek si zdříml až k ránu, když příjemně unavená mlynářka odběhla, aby se mohl její manžel ráno probudit vedle ní. Poté společně posnídali a Marek se rozloučil. Ale neušel příliš daleko, když ho doho-

nil mladý mlynářský pomocník, jemuž se říkalo mládek, a poprosil ho, zda může jít do světa s ním. Přiznal se mu, že na odchod už dávno pomýšlel, protože už je ze služby v mlýně hodně unavený. Práce je hodně a ještě skoro každou noc musí být připraven na návštěvu mlynářky, která je o hodně mladší než její manžel a ten už nestačí jejím nárokům na lásku.

Marek nebyl proti, Jakub, jak se mladík jmenoval, byl sympatický a on kamaráda na svém putování uvítal. Další noc se oba ubytovali u jakéhosi truhláře. Ten měl pomocníka v jejich věku, jmenoval se Vojta, a také on zatoužil trochu se porozhlédnout po světě.

Ve trojici jim opravdu bylo veselo. O peníze nouzi neměli, když je potřebovali, nabídli někde svoje svaly a svoji výkonnost a pokaždé odešli se štědrnou odměnou. Zvláště, když v domě byla pěkná hospodyně, žádná z nich neodmítla náruč některého z mládenců. A byly případy, kdy se za jedinou noc dostalo na všechny tři.

Všem se tedy takové putování po světě zamlouvalo, protože jídla bylo dost a lásky taky, kromě toho nemuseli myslet na následky, protože i kdyby nějaké byly, kdo by je ve světě hledal?

Takhle zvesela a bezstarostně prošli kus země, až dorazili do sídelního města. Ubytovali se v hostinci blízko zámku, protože měli v úmyslu druhý den žádat o službu právě tam. Už totiž poznali kde co, jen v zámku ještě nepracovali. Když se po večeri ptali hostinského, o jakou službu by měli žádat, ten jim svěřil prapodivnou historku.

„Král s královnou mají tři dcery, velmi půvabné, milé, narodily se rok po sobě, jsou jako schůdky. Jenomže se stalo hrozné neštěstí. Když

nejstarší z nich slavila osmnáctiny, v noci po oslavách zmizela a nikdo ji od té doby neviděl. Totéž se stalo za rok při narozeninách té prostřední a teď nedávno zmizela po svých narozeninách i ta nejmladší. Král s královnou jsou zoufalí, svět je přestal těšit a slíbili bohatou odměnu tomu, kdo by jejich dcery přivedl zpátky domů. A to ještě není všechno, když bude mít zájem, může si některou z dcer vybrat za ženu...“

„Pánové, to je něco pro nás, co říkáte?“ obrátil se Marek na své kamarády, a ti samozřejmě přikývli.

„My jsme tři, princezny jsou tři, to je snad znamení osudu,“ pokračoval Marek, který ani v nejmenším nepochyboval o tom, že právě tohle je ten úkol, který ho nutil vyrazit za humna své rodné vsi.

Ostatní dva souhlasili, okamžitě se jim zalíbila představa, že se dobře ožení a do konce života už nebudou mít žádné starosti. Maximálně s tím, jak si ukrátit dlouhou chvíli nebo co dřív si nabrat z bohatě prostřeného stolu.

Takže vyrazili do zámku, aby se králi představili. Ten je nejenže přijal s otevřenou náručí, ale ještě je na cestu bohatě vybavil jídlem a všelijakými lahůdkami.

Mládenci se vydali hned další den brzy ráno na cestu, ale upřímně řečeno, ani jeden z nich netušil, jestli jdou správným směrem, a kam vůbec by měli jít.

„No co,“ pronesl k večeru ten, co dříve pracoval ve mlýně a jmenoval se Jakub, „když je nenajdeme, zase se toho tolik nestane. Budeme hledat, dokud všechny peníze neutratíme, a pak se podíváme po něčem jiném. Snaha byla, ne?“